

TILSKIPUN RÁÐSINS 94/67/EB**frá 16. desember 1994****um brennslu hættulegs úrgangs (*)****RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HEFUR,**

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 1. mgr. 103. gr. s,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álit efnahags- og félagsmálanefndarinnar ⁽²⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 189. gr. c í sáttmálanum ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

Meginmarkmið umhverfismálastefnu bandalagsins, samkvæmt 130. gr. r í sáttmálanum, er einkum að hindra, draga úr og eyða mengun eins og frekast er kostur, einkum við upptök hennar og beita mengunarbótareglunni.

Í ályktun ráðsins frá 7. maí 1990 um meðhöndlun úrgangs ⁽⁴⁾ var framkvæmdastjórnin hvött til þess að ljúka hið bráðasta tillögum sínum um brennsluofna fyrir iðnaðarúrgang.

Við brennslu hættulegs úrgangs myndast útblástur sem getur skaðað heilsu manna og umhverfið nema því aðeins að rétt eftirlit sé viðhaft. Í sumum tilvikum kann mengun að berast yfir landamæri.

Því er þörf á að grípa til fyrirbyggjandi ráðstafana til að vernda umhverfið gegn skaðlegum útblæstri sem myndast við brennslu hættulegs úrgangs.

Núverandi misræmi í ákvæðum aðildarríkjanna sem gilda um brennslu hættulegs úrgangs, og í sumum tilvikum skortur á slíkum ákvæðum, réttlætir aðgerðir á vettvangi bandalagsins.

Í samræmi við 130. gr. t í sáttmálanum kemur samþykkt þessarar tilskipunar ekki í veg fyrir að einstök aðildarríki megi viðhalda eða taka upp strangari ráðstafanir til verndar umhverfinu í samræmi við sáttmálann.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjttíð. EB nr. L 365, 31. 12. 1994, bls. 34, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 61/95 frá 18. júlí um breytingu á XX. viðauka (Umhverfismál) við EES-samninginn, sjá þessa útgáfu af EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalagsins.

(1) Stjttíð. EB nr. C 130, 21. 5. 1992, bls. 1.

(2) Stjttíð. EB nr. C 332, 16. 12. 1992, bls. 49.

(3) Álit Evrópuþingsins frá 10. mars 1993 (Stjttíð. EB nr. C 115, 26. 4. 1993, bls. 90). Sameiginleg afstaða ráðsins frá 11. júlí 1994 (Stjttíð. EB nr. C 232, 20. 8. 1994, bls. 35) og ákvörðun Evrópuþingsins frá 17. nóvember 1994 (Stjttíð. EB nr. C 341, 5. 12. 1994).

(4) Stjttíð. EB nr. C 122, 18. 5. 1990, bls. 2.

Í 4. gr. tilskipunar ráðsins 75/442/EBE frá 15. júlí 1975 um úrgang ⁽⁵⁾ er aðildarríkjunum gert að gera nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja að úrgangur sé nýttur eða honum fargað án þess að heilsu manna stafi hætta af eða umhverfið skaðist. Í þessu skyni er mælt fyrir um í 9. gr. þeirrar tilskipunar að þær stöðvar og þau fyrirtæki sem vinna úrgang þurfi að fá leyfi hjá lögbærum yfirvöldum þar sem meðal annars komi fram til hvaða forvarna skuli grípa.

Í 3. og 4. gr. tilskipunar ráðsins 84/360/EBE frá 28. júní 1984 um baráttu gegn loftmengun frá iðjuverum ⁽⁶⁾ er kveðið á um að iðjuver sem teljast til skráðra flokka skuli fá starfsleyfi áður en þau taki til starfa, en þar á meðal eru brennslustöðvar fyrir úrgang.

Tilgangurinn með brennslustöðvunum sem settar eru á stofn og starfræktar samkvæmt þessari tilskipun er að draga úr áhættu vegna mengunar af völdum hættulegs úrgangs með oxunarferli, að draga úr magni og umfangi úrgangs og að mynda efnaleifar sem hægt er að endurnota eða farga örugglega.

Umhverfisvernd á háu stigi byggist á því að viðeigandi rekstrarskilyrði séu sett ásamt reglum um viðmiðunarmörk fyrir útblástur brennslustöðva fyrir hættulegan úrgang innan bandalagsins. Nauðsynlegt er að kveða sérstaklega á um útblástur díoxína og fúrana sem brýnt er að draga úr með því að beita nýjustu og bestu tækni sem völ er á.

Þess er krafist að háþróaðri mælingartækni sé beitt til að fylgjast með útblæstri svo tryggt sé að farið sé að kröfum um útblásturs- og leiðbeiningarmörk fyrir mengunarefni.

Nauðsynlegt er að stuðla að samþættri verndun umhverfisins gegn útblæstri sem stafar frá brennslu hættulegs úrgangs. Því má aðeins losa vatnsúrgang, sem fellur til við hreinsun útblásturslofts, að lokinni sérstakri meðferð í því skyni að takmarka flutning mengunar frá einu umhverfi til annars. Nauðsynlegt er að setja sérstök viðmiðunarmörk fyrir mengunarefni í slíkum vatnsúrgangi innan tveggja ára frá því að þessi tilskipun öðlast gildi.

Setja skal ákvæði sem taka til tilvika þar sem farið er yfir viðmiðunarmörkin sem og til stöðvana, truflana eða bilana á hreinsibúnaði af óviðráðanlegum tæknisökum.

(5) Stjttíð. EB nr. L 194, 25. 7. 1975, bls. 39. Tilskipunin eins og henni var síðast breytt með tilskipun 91/692/EBE (Stjttíð. EB nr. L 377, 31. 12. 1991, bls. 48).

(6) Stjttíð. EB nr. L 188, 16. 7. 1984, bls. 20. Tilskipunin eins og henni var síðast breytt með tilskipun 91/692/EBE.

Sambrennsla hættulegs úrgangs í iðjuverum, sem er ekki fyrst og fremst ætlað að brenna hættulegan úrgang, má ekki valda aukningu í útblæstri mengunarefna í þeim hluta af útblástursloftsmagninu sem stafar frá slíkri sambrennslu og ættu því viðeigandi viðmiðunarmörk að gilda fyrir slíka brennslu.

Í því skyni að stuðla að aukinni heilsuvernd manna og umhverfisvernd er þess krafist að starfandi brennslustöðvar lagi sig skjótt að þeim viðmiðunarmörkum fyrir útblástur sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun í því skyni að forðast aukinn flutning hættulegs úrgangs til slíkra stöðva.

Skipa skal nefnd til að aðstoða framkvæmdastjórnina við að koma þessari tilskipun í framkvæmd og laga hana að framförum á sviði vísinda og tækni.

Skýrslur um framkvæmd þessarar tilskipunar eru mikilvægur þáttur í að upplýsa framkvæmdastjórnina og aðildarríkin um þann árangur sem næst í að stemma stigu við útblæstri.

Leggja skal fram tillögur um endurskoðun á viðmiðunarmörkum fyrir útblástur og ákvæðum tengdum þessari tilskipun til ráðsins fyrir 31. desember 2000 í ljósi væntanlegrar tækniþróunar, reynslu af starfsemi brennslustöðva og krafna á sviði umhverfismála.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

1. Markmiðið með þessari tilskipun er að kveða á um ráðstafanir og aðgerðir til að koma í veg fyrir eða, ef það er ekki framkvæmanlegt, að draga úr eins og kostur er neikvæðum áhrifum á umhverfið, einkum mengun lofta, jarðvegs, yfirborðs- og grunnvatns, og hættu sem steðjar að heilsu manna vegna brennslu hættulegs úrgangs og, með það í huga, að setja upp og viðhalda viðeigandi rekstrarskilyrðum og viðmiðunarmörkum fyrir útblástur hættulegs úrgangs frá brennslustöðvum í bandalaginu.

2. Þessi tilskipun gildir með fyrirvara um önnur lög bandalagsins, einkum þau sem tengjast úrgangi og heilsuvernd og öryggi starfsmanna í brennslustöðvum.

2. gr.

Í þessari tilskipun er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

1. „hættulegur úrgangur“: allur fastur og fljótandi úrgangur eins og skilgreint er í 4. mgr. 1. gr. tilskipunar ráðsins 91/689/EBE frá 12. desember 1991 um hættulegan úrgang⁽¹⁾.

Eftirtalinn hættulegur úrgangur er þó undanþeginn gildissviði þessarar tilskipunar:

- eldfimur fljótandi úrgangur, þar með talinn olíuúrgangur eins og hann er skilgreindur í 1. gr. tilskipunar ráðsins 75/439/EBE frá 16. júní 1975 um förgun olíuúrgangs⁽²⁾, að því tilskildu að hann uppfylli þrjú eftirfarandi skilyrði:

i) massainnihald pólýklórarárómatískra vetnisko-
lefna, t.d. pólýklóróbifenýlefna (PCB) eða
pentaklórfenóls (PCP), samsvari styrk sem er
ekki meiri en sá sem er ákveðinn í viðeigandi
lögum bandalagsins;

ii) þessi úrgangur verði ekki hættulegur við það
innihalda önnur efni en þau sem skráð eru í II.
viðauka við tilskipun 91/689/EBE í magni og
styrk sem samræmist ekki markmiðunum sem
mælt er fyrir um í 4. gr. tilskipunar 75/442/EBE;
og

iii) nettóvarmagildi sé að minnsta kosti 30 MJ/kg,

- allur eldfimur fljótandi úrgangur sem veldur ekki öðrum
útblæstri en stafar frá gasolíu, eins og hún er skilgreind
í 1. mgr. 1. gr. tilskipunar 75/716/EBE⁽³⁾, í þeim reyk
sem leggur beint frá brennslu hans eða meiri styrk
útblásturs en þeim sem stafar frá brennslu gasolíu
sem þannig er skilgreind,

- hættulegur úrgangur sem fellur til við leit að og nýtingu
olíu- og gaslinda frá mannvirkjum á hafi úti og brennslu
þeirra um borð,

- sorp frá sveitarfélögum sem fellur undir tilskipanir
89/369/EBE⁽⁴⁾ og 89/429/EBE⁽⁵⁾,

- seyra sem fellur til við meðferð skólps frá
sveitarfélögum og telst ekki hættuleg með tilliti til
innihaldsefna, sem skráð eru í II. viðauka við tilskipun
91/689/EBE, í magni og styrk, sem aðildarríkin mæla
fyrir um þar til skráin yfir hættulegan úrgang sem um
getur í 4. mgr. 1. gr. þeirrar tilskipunar hefur verið
tekin saman og sem uppfyllir ekki markmiðin sem
mælt er fyrir um í 4. gr. tilskipunar 75/442/EBE. Þessi
undantekning gildir með fyrirvara um tilskipun 86/
278/EBE⁽⁶⁾;

2. „brennslustöð“: hvers kyns tæknibúnaður sem notaður er
til að brenna hættulegan úrgang með oxun hvort sem hitinn
sem myndast við brennsluna er nýttur eður ei, þar með
talin formeðferð sem og hitasundrun eða önnur hitameðferð,
t.d. plasmameðferð, enda séu afurðir hans brenndar á eftir.
Stöðvar þar sem hættulegur úrgangur er nýttur sem venjulegt
eða viðbótareldsneyti til iðnaðarframleiðslu eru með taldar.

⁽¹⁾ Tilskipun ráðsins 75/716/EBE frá 24. nóvember 1975 um samræmingu
á lögum aðildarríkjanna um brennisteinsmagn í tilteknu fljótandi
eldsneyti (Stjtið. EB nr. L 307, 27. 11. 1975, bls. 22). Tilskipunin eins og
henni var síðast breytt með tilskipun 91/692/EBE.

⁽²⁾ Tilskipun ráðsins 89/369/EBE frá 8. júní 1989 um varnir gegn
loftmengum frá nýjum sorpbrennslustöðvum sveitarfélaga (Stjtið. EB
nr. L 163, 14. 6. 1989, bls. 32).

⁽³⁾ Tilskipun ráðsins 89/429/EBE frá 21. júní 1989 um varnir gegn
loftmengum frá starfandi sorpbrennslustöðvum sveitarfélaga (Stjtið.
EB nr. L 203, 15. 7. 1989, bls. 50).

⁽⁴⁾ Tilskipun ráðsins 86/278/EBE frá 12. júní 1986 um verndun
umhverfisins, einkum jarðvegs, þegar seyra frá skólphreinsistöðvum
er notuð í landbúnaði (Stjtið. EB nr. L 181, 4. 7. 1986, bls. 6). Tilskipunin
eins og henni var síðast breytt með tilskipun 91/692/EBE.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. 377, 31. 12. 1991, bls. 20.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. L 194, 25. 7. 1975, bls. 23. Tilskipunin eins og henni var
síðast breytt með tilskipun 91/692/EBE.

Þessi skilgreining tekur til svæðisins og alls uppsetts búnaðar sem tilheyrir brennslustöðinni, sorpmóttöku, geymslu- og forvinnsluáðstöðu, brennsluofns og kerfa sem veita úrgangi, eldsneyti og lofti til hennar, búnaðar til að meðhöndla útblástursloft og frárennslisvatn svo og tækja og búnaðar til að stjórna brennslunni og sjá um samfellda skráningu og eftirlit með brennsluskilyrðum.

Eftirtaldir stöðvar falla ekki undir þessa skilgreiningu:

- brennslustöðvar fyrir dýrahæ eða -leifar,
 - brennslustöðvar fyrir smitnæman klínískan úrgang, að því tilskildu að slíkur úrgangur sé ekki orðinn hættulegur vegna tilvistar annarra efna sem skráð eru í II. viðauka við tilskipun 91/689/EBE, eða
 - sorpbrennslustöðvar sveitarfélaga þar sem smitnæmum klínískum úrgangi er einnig brennt án þess að vera blandað saman við annan úrgang sem er orðinn hættulegur vegna tilvistar annarra efna sem skráð eru í III. viðauka við tilskipun 91/689/EBE;
3. „ný brennslustöð“: stöð sem veitt hefur verið starfsleyfi sama dag eða eftir þann dag sem tilgreindur er í 1. mgr. 18. gr.;
 4. „starfandi brennslustöð“: stöð sem veitt hefur verið starfsleyfi fyrir daginn sem tilgreindur er í 1. mgr. 18. gr.;
 5. „viðmiðunarmörk fyrir útblástur“: massastyrkur mengunarefna sem ekki má fara yfir í útblæstri frá stöðvum á tilteknu tímabili;
 6. „stjórnandi“: einstaklingur eða lögpersóna sem stjórnar rekstri brennslustöðvar eða hefur verið falið afgerandi efnahagslegur umráðaréttur yfir henni.

3. gr.

1. Leyfið sem um getur í 9. og 10. gr. tilskipunar 75/442/EBE, í 11. gr. þeirrar tilskipunar, að viðbætti 3. gr. tilskipunar 91/689/EBE, og í 3. gr. tilskipunar 84/360/EBE skal því aðeins veitt ef umsókn sýnir að brennslustöðin sé hönnuð, búin og verði starfrækt þannig að viðeigandi forvarnarráðstafanir gegn umhverfismengun verði gerðar og þær kröfur sem kveðið er á um í 5. til 12. gr. þessarar tilskipunar séu uppfylltar.
2. Í leyfinu sem lögbær yfirvöld veita skal með óyggjandi hætti tilgreina tegund og magn þess hættulega úrgangs sem leyfilegt er að meðhöndla í brennslustöðinni sem og heildarvinnslugetu brennarans.
3. Ef stöð sem ekki er fyrst og fremst ætlað að brenna hættulegum úrgangi er látin taka við hættulegum úrgangi (sambrennsla), og hitinn sem myndast við brunann er ekki hærri en 40% af samanlögðum hita sem losaður er í stöðinni á hverju augnabliki starfseminnar, gilda eftirtaldir greinar að minnsta kosti:

- ákvæði 1. til 5. gr.,
- ákvæði 1. og 5. mgr. 6. gr.,
- ákvæði 7. gr., ásamt ákvæðunum um mælingarnar sem um getur í 10. og 11. gr.,
- ákvæði 9. gr.,
- ákvæði 12., 13. og 14. gr.

4. Leyfið til sambrennslu sem lýst er í 3. mgr. skal því aðeins veitt ef í umsókninni er sýnt fram á:

- að brennarar hættulega úrgangsins séu þannig staðsettir og skömmtun úrgangsins hagað þannig að sem næst fullkomnum bruna verði náð, og
- með útreikningunum sem mælt er fyrir um í II. viðauka að ákvæðum í 7. gr. verði fullnægt.

Í leyfinu skulu með óyggjandi hætti taldar upp tegundir og magn þess hættulega úrgangs sem má sambrenna í stöðinni. Í því skal enn fremur tilgreina lágmarks og hámarks massaflæði þessa hættulega úrgangs, lægsta og hæsta varmagildi hans og hámarksinnihald mengunarefna, t.d. PCB, PCP, klórs, flúors, brennisteins og þungmálma.

Niðurstöður mælinga sem gerðar eru innan sex mánaða frá því að starfsemi hefst, við óhagstæðustu skilyrði sem búast má við, skulu sýna að ákvæði 7. gr. eru uppfyllt. Vegna þessa tímabils geta lögbær yfirvöld veitt undanþágu frá kröfunum um hundraðshluta sem settar eru í 3. mgr.

4. gr.

Umsóknir um leyfi og ákvarðanir lögbærra yfirvalda þar að lútandi og niðurstöður eftirlits sem kveðið er á um í 11. gr. þessarar tilskipunar skulu vera aðgengilegar almenningi í samræmi við tilskipun ráðsins 90/313/EBE frá 7. júní 1990 um frjálsan aðgang að upplýsingum um umhverfismál (¹).

5. gr.

1. Stjórnandi skal gera allar nauðsynlegar ráðstafanir vegna afhendingar og móttöku úrgangs í því skyni að koma í veg fyrir, eða ef það er ekki framkvæmanlegt, að draga eins og kostur er úr neikvæðum áhrifum á umhverfið, einkum mengun lofts, jarðvegs, yfirborðs- og grunnvatns og hættu sem steðjar að heilsu manna. Þessar ráðstafanir skulu að minnsta kosti uppfylla kröfurnar sem mælt er fyrir um í 2. og 3. mgr.

2. Áður en tekið er við úrganginum til brennslustöðvarinnar skal stjórnandi hennar hafa tiltæka lýsingu á úrganginum sem tekur til:

- eðlisfræðilegrar, og eftir því sem hægt er, efnafræðilegrar samsetningar úrgangsins sem og allra nauðsynlegra

(¹) Stjttíð. EB nr. L 158, 23. 6. 1990, bls. 56.

upplýsinga til að meta hve vel hann er fallinn til fyrirhugaðrar brennslu,

- hættueinkenna úrgangsins, þeirra efna sem hann má ekki blandast saman við og varúðarráðstafana sem gera þarf við meðhöndlun úrgangsins.

3. Áður en tekið er við úrganginum til brennslustöðvarinnar skal stjórnandi að minnsta kosti gera eftirfarandi:

- ákvarða massa úrgangsins,
- athuga þau skjöl sem krafist er samkvæmt tilskipun 91/689/EBE og, eftir atvikum, þau sem krafist er samkvæmt reglugerð ráðsins (EBE) nr. 259/93 frá 1. febrúar 1993 um umsjón og eftirlit með flutningi úrgangs innan, til og út úr Evrópubandalaginu ⁽¹⁾ og samkvæmt reglugerðum um flutning hættulegs úrgangs,
- taka dæmigerð sýni, nema það eigi ekki við, helst fyrir losun, til að staðfesta hvort farið sé að lýsingunni sem kveðið er á um í 2. mgr. með því að framkvæma eftirlit og að gera lögbærum yfirvöldum kleift að bera kennsl á úrganginn sem tekinn er til meðferðar. Þessi sýni skulu varðveitt í að minnsta kosti einn mánuð eftir brennslu.

4. Lögbær yfirvöld mega veita undanþágu frá 2. og 3. mgr. vegna iðjuvera og fyrirtækja sem brenna aðeins sínum eigin úrgangi á framleiðslustað úrgangsins, að því tilskildu að sömu varnir séu tryggðar.

6. gr.

1. Stöðvar til brennslu hættulegs úrgangs skulu starfræktar á þann hátt að sem næst fullkomnum bruna verði náð. Þetta kanna að krefjast þess að viðeigandi tækni sé beitt við að forvinna úrganginn.

2. Allar brennslustöðvar skulu vera hannaðar, útbúnar og starfræktar með það í huga að lofitegundir, sem myndast við brennslu hættulega úrgangsins, séu hitaðar eftir síðustu inndælingu brunalofts, á skipulegan og jafnan hátt og jafnvel við óhagstæðustu aðstæður, upp í að minnsta kosti 850°C við eða nálægt innvegg brunahólfsins í tvær sekúndur hið minnsta, með súrefnisinnihaldi sem er ekki undir 6%. Ef brenndur er hættulegur úrgangur sem inniheldur meira en 1% af halógenuðum lífrænum efnum, táknað sem klór, þarf að hækka hitann upp í að minnsta kosti 1100°C.

Ef eldsneyti brennarans er eingöngu fljótandi hættulegur úrgangur eða blanda loftkenndra efna og duftkenndra fastra efna sem falla til við hitaformeðferð hættulegs úrgangs við súrefniskort, og ef loftkenndi hlutinn er meira en 50% af öllum hitanum sem losaður er, á súrefnisinnihald eftir síðustu inndælingu brunalofts að vera að minnsta kosti 3%.

3. Allar brennslustöðvar skulu búnar brennurum sem eru ræstir sjálfvirkt þegar hiti brennsluloftegunda, eftir síðustu inndælingu brunalofts, fer niður fyrir viðeigandi lágmarkshita sem tilgreindur er í 2. mgr. Einnig ber að nota slíka brennara þegar stöðin er ræst eða stöðvuð í því skyni að tryggja að viðeigandi lágmarkshiti haldist meðan óbrenndur úrgangur er í brunahólfinu.

Við ræsingu og stöðvun, eða þegar hiti brennslulofs fer niður fyrir viðeigandi lágmarkshita sem tilgreindur er í 2. mgr., má ekki dæla eldsneyti sem getur orsakað meiri útblástur en þann sem stafar af brennslu gasolíu eins og hún er skilgreind í 1. mgr. 1. gr. tilskipunar 75/716/EBE, fljótandi gasi eða jarðgasi til brennaranna.

Skylt er að hafa yfir að ráða og starfrækja kerfi til að koma í veg fyrir að hættulegur úrgangur sé meðhöndlaður:

- við ræsingu, þar til tilskildum lágmarksbrennsluhita er náð,
- þegar ekki tekst að halda tilskildum lágmarksbrennsluhita,
- þegar samfelldu mælingarnar sem krafist er í a-lið 1. mgr. 11. gr. sýna að farið er yfir viðmiðunarmörk fyrir útblástur vegna truflana eða bilana í hreinsibúnaði.

4. Lögbær yfirvöld mega heimila aðrar kröfur en þær sem mælt er fyrir um í 2. mgr. og tilgreindar eru í leyfi fyrir tiltekin hættuleg efni. Slíkt leyfi skal að minnsta kosti vera bundið því skilyrði að farið sé að ákvæðum 7. gr. og magn díoxína og fúrana í útblæstri sé minna eða jafnt því magni sem fæst með kröfunum sem mælt er fyrir um í 2. mgr. þessarar greinar.

Öllum kröfum sem gerðar eru um starfrækslu sem mælt er fyrir um samkvæmt ákvæðum þessarar málsgreinar og niðurstöður staðfestingar sem gerð er skal komið á framfæri við framkvæmdastjórnina sem hluti af upplýsingunum sem eru veittar samkvæmt 17. gr.

5. Við starfrækslu brennslustöðvarinnar má ekki fara yfir eftirfarandi viðmiðunarmörk fyrir styrk kolsýrings (CO) í brunaloftegundum:

- a) 50 mg/m³ brunaloftegunda sem ákvarðað er sem daglegt meðalgildi;
- b) 150 mg/m³ brunaloftegunda fyrir að minnsta kosti 95% allra mælinga sem framkvæmdar eru á einhverju 24 klukkustunda tímabili ákvarðað sem 10 mínútna meðalgildi, eða 100 mg/m³ brunaloftegunda fyrir allar mælingar sem framkvæmdar eru á einhverju 24 klukkustunda tímabili, ákvarðað sem 30 mínútna meðalgildi.

6. Allar sorpbrennslustöðvar skulu hannaðar, búnar og starfræktar þannig að koma meg í veg fyrir útblástur út í andrúmsloftið sem veldur verulegri loftmengun niður við jörðu; einkum skal þess gætt að úrgangsloft sé losað á skipulegan hátt um reykhláf.

(¹) Stjótt. EB nr. L 30, 6. 2. 1993, bls. 1.

Hæð reykháfsins skal reiknuð út með það fyrir augum að vernda heilsu manna og umhverfi.

7. gr.

1. Brennslustöðvar skulu hannaðar, búnar og starfræktar þannig að að minnsta kosti verði ekki farið yfir eftirtalin viðmiðunarmörk fyrir útblástursloft:

a) Dagleg meðalgildi:

1.	Heildarmagn ryks	10 mg/m ³
2.	Lífræn efni í loftkenndu og eimkenndu ástandi, táknað sem heildarmagn lífræns kolefnis	10 mg/m ³
3.	Vetnisklór (HCl)	10 mg/m ³
4.	Vetnisflúor (HF)	1 mg/m ³
5.	Brennisteinsdíoxíð (SO ₂)	50 mg/m ³

b) 30 mínútna meðalgildi:

	A	B	
1.	Heildarmagn ryks	30 mg/m ³	10 mg/m ³
2.	Lífræn efni í loftkenndu og eimkenndu ástandi, táknað sem heildarmagn lífræns kolefnis	20 mg/m ³	10 mg/m ³
3.	Vetnisklór (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
4.	Vetnisflúor (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
5.	Brennisteinsdíoxíð (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³

c) Öll meðalgildi á prófunartíma sem nemur minnst 30 mínútum og mest átta klukkustundum:

1.	Kadmíum og efnasambönd þess, táknað sem kadmíum (Cd)	samtals 0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)
2.	Þallíum og efnasambönd þess, táknað sem þallíum (Tl)	
3.	Kvikasilfur og efnasambönd þess, táknað sem kvikasilfur (Hg)	0,05 mg/m ³ (*) 0,1 mg/m ³ (**)
4.	Antímon og efnasambönd þess, táknað sem antímon (Sb)	
5.	Arsen og efnasambönd þess, táknað sem arsen (As)	samtals 0,5 mg/m ³ (*) 1 mg/m ³ (**)
6.	Bly og efnasambönd þess, táknað sem bly (Pb)	
7.	Króm og efnasambönd þess, táknað sem króm (Cr)	
8.	Kóbolt og efnasambönd þess, táknað sem kóbolt (Co)	

9. Kopar og efnasambönd þess, táknað sem kopar (Cu)
10. Mangan og efnasambönd þess, táknað sem mangan (Mn)
11. Nikkel og efnasambönd þess, táknað sem nikkell (Ni)
12. Vanadíum og efnasambönd þess, táknað sem vanadíum (V)
13. Tin og efnasambönd þess, táknað sem tin (Sn)

Samtals
0,5 mg/m³ (*)
1 mg/m³ (**)

Þessi meðalgildi taka einnig til loft- og gufukenns forms útblásturs viðeigandi þungmálma sem og efnasambanda þeirra.

(*) Nýjar stöðvar.

(**) Starfandi stöðvar.

2. Draga skal úr útblæstri díoxína og fúrana með þróuðustu tækniáferðum sem völ er á. Í síðasta lagi frá 1. janúar 1997 mega engin meðalgildi, sem mælast á sýnatökutíma sem er minnst sex klukkustundir og mest átta klukkustundir, fara yfir viðmiðunarmörkin 0,1 ng/m³ nema því aðeins að framkvæmdastjórnin hafi ekki látið taka upp samræmdar mælingaraðferðir innan bandalagsins, að minnsta kosti sex mánuðum fyrir þann dag í samræmi við þá málsmeðferð sem mælt er fyrir um í 16. gr. Þessi viðmiðunarmörk eru skilgreind sem summa styrks einstakra díoxína og fúrana sem metinn er í samræmi við I. viðauka.

Þar til þessi viðmiðunarmörk öðlast gildi skulu aðildarríkin að minnsta kosti hafa þessi gildi til viðmiðunar.

3. Niðurstöður mælinganna sem gerðar eru til að staðfesta að viðmiðunar- og leiðbeiningarmörkin sem sett eru í 6. gr. og í þessari grein skulu umreiknaðar til samræmis við kröfurnar sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 11. gr.

4. Ef um er að ræða sambrennslu hættulegs úrgangs í samræmi við 3. mgr. 3. gr. skulu ákvæði 5. mgr. 6. gr. og 1., 2. og 3. mgr. þessarar greinar eingöngu gilda, í samræmi við viðmiðanirnar sem mælt er fyrir um í II. viðauka, um þann hluta rúmmáls útblásturslofts sem leggur frá brennslu hættulegu efnanna.

Í samræmi við II. viðauka skal ákvarða hæfileg viðmiðunar- og leiðbeiningarmörk um útblástur viðeigandi mengunarefna sem losuð eru með útblásturslofti frá stöðvunum sem um getur í 3. mgr. 3. gr.

8. gr.

1. Öll losun skólps frá brennslustöð skal vera háð leyfi sem lögbær yfirvöld veita.

2. Takmarka skal eins og kostur er losun vatnsúrgangs sem fellur til við hreinsun útblásturslofts í vatn í bandalaginu.

Ef kveðið er sérstaklega á um það í leyfinu má losa vatnsúrgang eftir sérstaka meðferð að því tilskildu að:

- kröfur viðeigandi ákvæða bandalagsins, ákvæða innanlands og einstakra héraða séu uppfylltar að því er varðar viðmiðunarmörk fyrir útblástur, og
- massi þungmálma, díóxína og fúrana í slíkum vatnsúrgangi í hlutfalli við magn hættulegs úrgangs sem er meðhöndlaður sé minnkaður þannig að sá massi sem heimilt er að losa í vatn sé minni en heimilt er að losa út í andrúmsloftið.

3. Með fyrirvara um 2. mgr. skal ráðið, að tillögu framkvæmdastjórnarinnar, innan tveggja ára frá því að þessi tilskipun öðlast gildi, setja viðmiðunarmörk fyrir mengunarefni í frárennslisvatni frá hreinsun útblásturslofts sem á að losa vatn.

4. Svæði brennslustöðva ásamt geymslusvæðum fyrir hættulegan úrgang sem tengjast þeim skulu hönnuð og starfrækt þannig að komið verði í veg fyrir að mengunarefni berist í jarðveg og grunnvatn í samræmi við tilskipun ráðsins 80/68/EBE frá 17. desember 1979 um verndun grunnvatns gegn mengun af völdum tiltekinna hættulegra efna ⁽¹⁾. Enn fremur skal sjá fyrir geymsluaðstöðu fyrir afrennslis regnvatns frá svæði brennslustöðva eða mengað vatn sem á rætur að rekja til að leka eða slökkvistarfa. Þessi geymsluaðstaða skal nægja til að tryggja að hægt sé að prófa og meðhöndla slíkan úrgang áður en hann er losaður ef þurfa þykir.

9. gr.

1. Leifar sem falla til við starfsemi brennslustöðvar skulu endurheimtar eða þeim fargað í samræmi við tilskipun 75/442/EBE og 91/689/EBE. Það kann að fela í sér formedferð leifanna. Ber að varðveita slíkar leifar þannig að þær séu innbyrðis aðgreindar þar til mat liggur fyrir um endurvinnslu eða förgun; beita skal viðeigandi tækniáðferðum til að auðvelda þetta frekar.

2. Flytja skal og geyma til bráðabirgða þurrleifar í formi ryks, t.d. ketilryk og þurrleifar sem falla til við meðferð útblásturslofts, í lokuðum ílátum.

3. Hiti sem myndast við brennsluna skal nýttur eins og kostur er.

4. Áður en ákvarðað er hvernig farga á eða endurheimta leifar sem falla til við brennslu skal gera prófanir til að ákvarða eðlisfræðilega og efnafræðilega samsetningu og hugsanlega mengunarhættu af völdum hinna ýmsu brunaleifa. Greiningin skal einkum taka til uppleysanlegs hluta og þungmálma.

10. gr.

1. Í samræmi við 11. gr. skal í leyfinu mælt fyrir um mælingarkröfur vegna eftirlits með færðbreytunum, skilyrðunum og massastyrk mengunarefnanna sem tengjast brennsluferlinu og þeim skilyrðum sem fylgja leyfinu sem gefið er út af lögbærum yfirvöldum eða viðeigandi almennum bindandi reglum um mælingarkröfur.

2. Leyfið skal því aðeins veitt að umsókn sýni að fyrirhuguð mælitækni sé í samræmi við III. viðauka. Öryggismörkin (95%) sem ákvörðuð eru sem viðmiðunarmörk fyrir útblástur og eru gefin upp í a-lið 5. mgr. 6. gr. og a-lið 1. mgr. 7. gr., tölul. 1, 2, 3 og 5, mega ekki fara yfir þau gildi sem gefin eru upp í 4. lið III. viðauka.

Viðeigandi búnaður og starfsemi sjálfvirks eftirlitsbúnaðar skal sæta eftirliti og gangast undir árlegar eftirlitsprófanir.

3. Aðferðir við sýnatöku sem beitt er í því skyni að uppfylla skilyrði um reglubundnar mælingar hvers loftmengunarefnis um sig og staðsetningu sýnatöku- og mælingarstaða skulu tilgreindar í leyfinu sem lögbær yfirvöld gefa út eða í viðeigandi almennum bindandi reglum um aðferðir við sýnatöku og mælingar.

Kröfur um reglubundnar mælingar skulu ákveðnar af lögbærum yfirvöldum í samræmi við III. viðauka.

11. gr.

1. Eftirtaldar mælingar skulu gerðar í brennslustöðinni í samræmi við III. viðauka:

- a) stöðugar mælingar á efnunum sem um getur í 5. mgr. 6. gr. og a- og b-lið 1. mgr. 7. gr.;
- b) stöðugar mælingar á eftirtöldum færðbreytum sem varða vinnsluna:
 - hita eins og um getur í 2. og 4. mgr. 6. gr.,
 - styrk súrefnis, þrýstingi, hita og vatnsgufuinnihaldi í útblásturslofti;
- c) minnst tvær mælingar á ári á efnunum sem um getur í c-lið 1. mgr. 7. gr. og 2. mgr. 7. gr.; ein mæling á tveggja mánaða fresti skal hins vegar gerð fyrstu 12 mánuði starfseminnar;
- d) nauðsynlegt er að staðfesta með viðeigandi hætti dvalartíma, lágmarkshita og súrefnisinnihald í útblásturslofti eins og tilgreint er í 2. og 4. mgr. 6. gr., að minnsta kosti einu sinni þegar brennslustöðin er tekin í notkun og við óhagstæðustu starfsskilyrði sem búast má við.

Sleppa má stöðugum mælingum á vetnisflúor (HF) ef vetnisklór (HCl) er meðhöndlað þannig að tryggt sé að ekki sé farið yfir viðmiðunarmörkin fyrir útblástur samkvæmt 3. tölul. í a-lið 1. mgr. 7. gr. og 3. tölul. í b-lið 1. mgr. 7. gr. Í því tilviki skal mæla reglulega útblástur vetnisflúors (HF).

Ekki er nauðsynlegt að mæla stöðugt innihald vatnsgufu að því tilskildu að sýni útblásturslofts sé þurrkað áður en útblásturinn er greindur.

Ekki er nauðsynlegt að gera mælingar á mengunarefnunum sem skráð eru í 1. mgr. 7. gr., að því tilskildu að samkvæmt leyfinu sé

⁽¹⁾ Stjótt. EB nr. L 20, 26. 1. 1980, bls. 43. Tilskipunin eins og henni var síðast breytt með tilskipun 91/692/EBE.

eingöngu heimilt að brenna þeim hættulegu efnum sem geta ekki orsakað meðalgildi fyrir þessi mengunarefni sem fara yfir 10% af viðmiðunarmörkum fyrir útblástur sem sett eru í 1. mgr. 7. gr.

Í samræmi við þá tilhögun sem sett er fram í 16. gr. ákveður framkvæmdastjórnin, eins fljótt og viðeigandi mælingaraðferðir eru til reiðu í bandalaginu, hvaða dag á að hefja stöðugar mælingar á efnunum sem um getur í c-lið 1. mgr. og 2. mgr. 7. gr. í samræmi við III. viðauka.

2. Niðurstöður mælinganna sem gerðar eru til að staðfesta að farið sé að viðmiðunar- og leiðbeiningarmörkum um útblástur sem sett eru fram í 6. og 7. gr. skulu umreiknuð til samræmis við eftirfarandi kröfur:

- hiti 273 K, þrýstingur 101,3 kPa, 11% súrefni, þurrgas,
- hiti 273 K, þrýstingur 101,3 kPa, 3% súrefni, þurrgas, ef um er að ræða brennslu úrgangsolúu, aðeins samkvæmt skilgreiningu í tilskipun 75/439/EBE.

Ef hættulegi úrgangurinn er brenndur í súrefnisgæddu andrúmslofti er hægt að umreikna niðurstöður mælinganna til samræmis við súrefnisinnihald sem lögbær yfirvöld mæla fyrir um og endurspegla hinar sérstöku aðstæður hverju sinni. Í tilvikum sem taka til 3. mgr. 3. gr. skulu niðurstöður mælinganna umreiknaðar til samræmis við heildarsúrefnisinnihaldið sem er reiknað út í II. viðauka.

Ef dregið er úr útblæstri mengunarefna með því að meðhöndla útblástursloft skal því aðeins umreikna niðurstöður að því er varðar súrefnisinnihald, sem kveðið er á um í fyrstu undirgrein, að súrefnisinnihald sem mælt er á sama tímabili og fyrir mengunarefnið sem í hlut á fari yfir viðeigandi staðlað súrefnisinnihald.

3. Skilyrði um viðmiðunarmörk fyrir útblástur eru uppfyllt ef:

- öll dagleg meðalgildi fara ekki yfir viðmiðunarmörkin sem mælt er fyrir um í a-lið 5. mgr. 6. gr. og a-lið 1. mgr. 7. gr., og

annaðhvort öll 30 mínútna meðalgildi yfir árið fara ekki yfir viðmiðunarmörkin sem mælt er fyrir um í A-dálki b-liðar 1. mgr. 7. gr.,

eða 97% af 30 mínútna meðalgildum yfir árið fara ekki yfir viðmiðunarmörk fyrir útblástur sem mælt er fyrir um í B-dálki b-liðar 1. mgr. 7. gr.,

- öll meðalgildi á sama tímabili og mælt er fyrir um í c-lið 1. mgr. 7. gr. fara ekki yfir viðmiðunarmörk fyrir útblástur sem mælt er fyrir um í þeirri undirgrein,

- farið er að ákvæðum b-liðar 5. mgr. 6. gr.

Meðalgildin sem ákvörðuð eru innan tímabilsins sem um getur í 2. mgr. 12. gr. eru ekki tekin með í reikninginn þegar metið er hvort viðmiðunarmörkin fyrir útblástur séu virt.

Ákvarða skal 30 og 10 mínútna meðalgildi á virkum starfstíma (þar með talið ræsingar- og stöðvunartími vegna brennslu hættulegs úrgangs) miðað við mæld gildi þegar búið er að draga frá gildi öryggismarkanna sem tilgreind eru í 4. lið III. viðauka. Dagleg meðalgildi skulu ákvörðuð út frá þessum viðurkenndu meðalgildum.

Meðalgildin fyrir sýnatökutíma og, ef um er að ræða reglulegar mælingar á vetnisflúor (HF), meðalgildi vetnisflúors skulu ákvörðuð í samræmi við kröfur 3. mgr. 10. gr.

12. gr.

1. Ef mælingar sem gerðar eru sýna að farið sé yfir viðmiðunarmörk fyrir útblástur sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun skal tilkynna lögbærum yfirvöldum um það án tafar. Stöðin sem um ræðir skal hætta að taka við hættulegum úrgangi ef hún uppfyllir ekki viðmiðunarmörk fyrir útblástur og stöðin má ekki taka á ný við slíkum úrgangi fyrr en lögbær yfirvöld leyfa það.

2. Lögbær yfirvöld skulu mæla fyrir um hve lengi óumflýjanleg stöðvun af tæknilegum orsökum, röskun eða minniháttar bilun á hreinsibúnaði eða mælingarbúnaði má vara og styrkur mengandi efna sem losuð eru út í andrúmsloftið má fara yfir fyrirskipuð viðmiðunarmörk um útblástur. Stöðin má aldrei halda áfram að brenna úrgangi í meira en fjórar klukkustundir í senn án hléa. Enn fremur má starfsemi við þessi skilyrði á einu ári ekki vera meiri en 60 klukkustundir samanlagt.

Ef um er að ræða alvarlega bilun skal stjórnandi draga úr eða hætta starfsemi eins fljótt og auðið er þar til stöðin getur hafið eðlilega starfsemi á ný. Í stöðvum sem fjallað er um í 3. mgr. 3. gr. skal hætt að taka við hættulegum úrgangi.

Heildarinnihald ryks mengunarefnanna skal aldrei fara yfir 150 mg/m³, táknað sem 30 mínútna meðaltal. Enn fremur má ekki fara yfir viðmiðunarmörk fyrir útblástur sem mælt er fyrir um í 2. tölul. í a-lið 1. mgr. og 2. tölul. í b-lið 1. mgr. 7. gr. Uppfylla skal öll önnur skilyrði sem um getur í 6. gr.

13. gr.

1. Ákvæði þessarar tilskipunar um starfandi brennslustöðvar skulu öðlast gildi í síðasta lagi þremur árum og sex mánuðum eftir dagsetninguna sem tilgreind er í 1. mgr. 18. gr.

2. Stjórnandi getur þó í síðasta lagi sex mánuðum eftir daginn sem tilgreindur er í 1. mgr. 18. gr. tilkynnt lögbærum yfirvöldum að starfandi stöð verði ekki rekin nema í mesta lagi 20 000 klukkustundir og eigi lengur en til fimm ára, frá þeim tíma sem stjórnandinn leggur fram tilkynninguna að telja, uns stöðinni verði endanlega lokað. Ákvæði 1. mgr. gilda þá ekki.

14. gr.

Í síðasta lagi 31. desember 2000 skal framkvæmdastjórnin, í ljósi fyrirhugaðrar tækniþróunar, reynslu af starfsemi stöðvanna og umhverfiskrafna, leggja skýrslu fyrir ráðið, á grundvelli reynslu af framkvæmd tilskipunarinnar og framfara sem orðið hafa á

aðferðum við eftirlit með útblæstri, ásamt tillögum um endurskoðun á viðmiðunarmörkum fyrir útblástur og tengdum ákvæðum sem um getur í þessari tilskipun.

Viðmiðunarmörk fyrir útblástur sem ákvörðuð eru í kjölfar slíkrar endurskoðunar skulu ekki öðlast gildi um starfandi brennslustöðvar fyrir 31. desember 2006.

15. gr.

Framkvæmdastjórnin skal, í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 16. gr., samþykkja breytingar sem krafist er til að aðlaga ákvæði 10. til 12. gr. og I. til III. viðauka að tækniframförum.

16. gr.

1. Framkvæmdastjórnin skal njóta aðstoðar nefndar sem skipuð er fulltrúum aðildarríkjanna undir formennsku fulltrúa framkvæmdastjórnarinnar.

2. Fulltrúi framkvæmdastjórnarinnar leggur fyrir nefndina drög að þeim ráðstöfunum sem gera skal. Nefndin skilar álit sínu á drögnum fyrir þau tímamörk sem formanni er heimilt að setja eftir því hversu brýnt málið er. Álitin skal samþykkt með þeim meirihluta sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 148. gr. sáttmálans þegar um er að ræða ákvarðanir sem ráðinu ber að samþykkja að tillögu framkvæmdastjórnarinnar.

Atkvæði fulltrúa aðildarríkjanna í nefndinni vega eins og kveðið er á um í þeirri grein. Formaður greiðir ekki atkvæði.

3. a) Framkvæmdastjórnin skal samþykkja fyrirhugaðar ráðstafanir séu þær í samræmi við álit nefndarinnar.
- b) Séu fyrirhugaðar ráðstafanir ekki í samræmi við álit nefndarinnar, eða skili nefndin ekki álit, ber framkvæmdastjórninni án tafar að leggja tillögu fyrir ráðið um ráðstafanir sem gera skal. Ráðið tekur ákvörðun með auknum meirihluta.

Hafi ráðið ekki aðhafst innan þriggja mánaða frá því að tillagan var lögð fyrir það skal framkvæmdastjórnin samþykkja fyrirhugaðar ráðstafanir nema ráðið hafi með einföldum meirihluta lýst sig andsnúið umræddum ráðstöfunum.

17. gr.

Skýrslur um framkvæmd þessarar tilskipunar skulu unnar í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 5. gr. tilskipunar 91/692/EBE. Fyrsta skýrslan skal ná yfir fyrsta þriggja ára tímabilið eftir gildistöku þessarar tilskipunar.

18. gr.

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 31. desember 1996. Þau skulu tilkynna það framkvæmdastjórninni þegar í stað.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessi ákvæði skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau verða birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem hafa verið samþykkt eða verða samþykkt um málefni sem tilskipun þessi nær til.

19. gr.

Reglugerð þessi öðlast gildi á þeim degi sem hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalagsins*.

20. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna

Gjört í Brussel 16. desember 1994.

Fyrir hönd ráðsins,

A. MERKEL

forseti.

I. VIÐAUKI

JAFNGILDISSTUÐLAR FYRIR DÍOXÍN OG DÍBENSÓFÚRÖN

Til að ákvarða samantlagt gildi sem um getur í 2. mgr. 7. gr. skal margfalda massastyrk eftirfarandi díoxína og díbensófúrana með eftirfarandi jafngildisstuðlum áður lagt er saman (með því að nota hugtakið „eiturjafngildi“).

Eiturjafngildisþáttur

2,3,7,8	-	Tetraklóródíbensódíoxín (TCDD)	1
1,2,3,7,8	-	Pentaklóródíbensódíoxín (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	-	Hexaklóródíbensódíoxín (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	-	Hexaklóródíbensódíoxín (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	-	Hexaklóródíbensódíoxín (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	-	Heptaklóródíbensódíoxín (HpCDD)	0,01
	-	Oktaklóródíbensódíoxín (OCDD)	0,001
2,3,7,8	-	Tetraklóródíbensófúran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	-	Pentaklóródíbensófúran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	-	Pentaklóródíbensófúran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	-	Hexaklóródíbensófúran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	-	Hexaklóródíbensófúran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	-	Hexaklóródíbensófúran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	-	Hexaklóródíbensófúran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	-	Heptaklóródíbensófúran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	-	Heptaklóródíbensófúran (HpCDF)	0,01
	-	Oktaklóródíbensófúran (OCDF)	0,001

II. VIÐAUKI

ÁKVÖRÐUN VIÐMIÐUNARMARKA FYRIR ÚTBLÁSTUR OG LEIÐBEININGARMÖRK FYRIR BRENNSLU HÆTTULEGS ÚRGANGS

Reikna skal út viðmiðunarmörk eða leiðbeiningarmörk fyrir hvert einstakt mengunarefni og kolmónoxíð í útblásturslofti sem myndast við brennslu hættulegs úrgangs sem hér segir:

$$\frac{V_{\text{úrg.}} \times C_{\text{úrg.}} + V_{\text{vinnsla}} \times C_{\text{vinnsla}}}{V_{\text{úrg.}} + V_{\text{vinnsla}}} = C$$

$V_{\text{úrg.}}$: magn útblásturslofts sem myndast við brennslu hættulegs úrgangs sem aðeins er ákvarðað út frá úrgangi með lágsta varmagildi sem er tilgreint í leyfinu og staðlað við aðstæður sem tilgreindar eru í 2. mgr. 11. gr.

Ef magn hitalosunar við brennslu hættulegs úrgangs er minni en 10% af heildarhitalosun í stöðinni skal $V_{\text{úrg.}}$ reiknað út frá (ímynduðu) magni úrgangs sem við brennslu myndi samsvara 10% af samanlagðri hitalosun.

$C_{\text{úrg.}}$: viðmiðunarmörk fyrir stöðvar sem einungis er ætlað að brenna hættulegan úrgang (að minnsta kosti viðmiðunarmörk fyrir útblástur og leiðbeiningarmörk fyrir mengunarefni og kolmónoxíð eins og mælt er fyrir um í 1. og 2. mgr. 7. gr. og 5. mgr. 6. gr.).

V_{vinnsla} : útblástursloft sem myndast við vinnslu stöðvarinnar, þar með talin brennsla leyfilegs eldsneytis sem venjulega er notað í stöðinni (að undanskildum hættulegum úrgangi) sem er ákvarðað á grundvelli súrefnisinnihalds þar sem útblástur skal staðlaður svo sem mælt er fyrir um í ákvæðum bandalagsins eða aðildarríkjanna. Ef engin ákvæði eru til um þessa gerð stöðvar verður að nota raunverulegt súrefnisinnihald í útblástursloftinu án þess að þynna það með viðbótarlofti, sem er ekki nauðsynlegt fyrir vinnsluna. Umreikninga vegna annarra skilyrða er að finna í 2. mgr. 11. gr.

C_{vinnsla} : viðmiðunarmörk fyrir útblástur viðeigandi mengunarefna og kolmónoxíðs í reyk frá stöðvum sem uppfylla skilyrði innlendra laga og stjórnsýslufyrirmæla um slíkar stöðvar þegar þær brenna eldsneyti sem venjulega er leyft (að undanskildum hættulegum úrgangi). Ef engar ráðstafanir af þessu tagi eru fyrir hendi skal nota viðmiðunarmörk um útblástur sem mælt er fyrir um í leyfinu. Ef engin slík mörk eru fyrir hendi í leyfinu er miðað við raunverulegan massastyrk.

C: samanlögð viðmiðunar- eða leiðbeiningarmörk fyrir kolsýring (CO) og viðeigandi mengunarefni sem koma í stað viðmiðunareða leiðbeiningarmörkin sem mælt er fyrir um í 5. mgr. 6. gr. og í 1. og 2. mgr. 7. gr. Heildarsúrefnisinnihald sem koma á í stað súrefnisinnihalds með hliðsjón af umreikningnum sem um getur í 6. og 7. gr. er reiknað út á grundvelli ofangreinds innihalds með hliðsjón af hlutarúmmálsins.

Ekki skal taka tilliti til mengunarefna og kolsýrings sem ekki stafar beint frá brennslu hættulegs úrgangs eða frá brennslu eldsneytis (t.d. efna sem eru nauðsynleg fyrir framleiðslu eða framleiðsluvara) auk kolsýrings sem myndast við slíka brennslu, ef

- nauðsynlegt er vegna framleiðsluferlisins að kolsýringsstyrkur í brunaloftegundum sé meiri, og ef
- $C_{\text{úrg.}}$ (samkvæmt skilgreiningu hér að framan) fyrir díoxín og fúrön eru uppfyllt.

Miðað við það að leyfilegt er að sambrenna hættulegan úrgang skulu samanlögð viðmiðunarmörk fyrir útblástur (C) reiknuð út þannig að útblástur mengunarefna út í umhverfið sé í lágmarki.

III. VIÐAUKI

MÆLINGARÁÐFERÐIR

1. Mælingar sem gerðar eru til að ákvarða styrk loftmengunarefna í gasleiðslum skulu vera dæmigerðar fyrir aðrar mælingar.
2. Sýnataka og greining allra mengunarefna, þar með talið díoxína og fúrana, og viðmiðunarmæliaðferðir til að kvarða sjálfvirkt mælikerfi skulu framkvæmdar eins og tilgreint er í CEN-stöðlum sem eru samdir á grundvelli fyrirmæla sem framkvæmdastjórnin hefur lagt fram. Innlendir staðlar gilda þar til samningu CEN-staðla hefur verið lokið.
3. Einungis er hægt að hafa eftirlit með díoxínum og fúrönnum ef greiningarmörk fyrir sýnatöku og greiningu einstakra díoxína og fúrana er nægilega lágt til að fá marktæka niðurstöðu að því er varðar eiturhrifafangildi.
4. 95% öryggismörkin sem ákvörðuð eru sem viðmiðunarmörk fyrir útblástur mega ekki fara yfir eftirfarandi hundradshlutföll af viðmiðunarmörkum fyrir útblástur:

Karbonmónoxíð (a-liður 5. mgr. 6. gr.):	10%
Brennisteinsdíoxíð (5. tölul. í a-lið 1. mgr. 7. gr.):	20%
Heildarmagn ryks (1. tölul. í a-lið 1. mgr. 7. gr.):	30%
Heildarmagn lífræns kolefnis (2. tölul. í a-lið 1. mgr. 7. gr.):	30%
Vetnisklóríð (3. tölul. í a-lið 1. mgr. 7. gr.):	40%